

Μόνο ἀπάνουθε τὸ φῶς τὴν πρασινίλα
Στὰ τετράξανθα μαλλιὰ σου ἀντιφωτᾷ.

Ἴλ', ἀγάπη μου γλυκὰ ν' ἀναπαυθοῦμε,
Δῶ σιμὰ στὴ νερομάνα.
Γ' ὕρ' ἐδῶδε λυγερή, νὰ φιληθοῦμε
Ἄλλ' ἀγάλια, μὴ ξυπνήσουμε τὸν Πᾶνα!

Στὸ χιονῆτο σου τὸν κόρφο ἓνα λουλούδι
Μαβὶ κι' ἄγριο γέρνει κάτου
Σὺν βραδυάσῃ θὰ σοῦ ψάλω ἓνα τραγούδι
Ποῦ θὲ νᾶχη τὴ δροσιά, τὴ μυρωδιά του.

Γ' ὕρ' πάλι, λυγερή, νὰ φιληθοῦμε,
Τὸ νερὸ σιγοκυλάει.
Τὴ μουρμούρα τὴ γλυκειὰ ποῦ τόρ' ἀκοῦμε,
Ὁ σκοπὸς ποῦ θὰ σοῦ πῶ θὰ σ' τὴ θυμῇ.

Ἰήρα ἐκεῖ στ' ἀλαβαστρένιο σου ποδᾶρι
Πεταλοῦδα ὠραία ζυγώνει,
Σὺν κι' αὐτὴ μὲ πλήθιο χρῶμα καὶ καμάρι
Τὰ φτερά του ὁ κάθε στίχος μου θ' ἀπλόνῃ.

Δὸς μου ἀκόμα ἓνα φιλάκι, δὸς μου κι' ἄλλο!
Σὺ τοῦ τόπου εἶς ἡ Ναϊάδα.
Ἀχ! νὰ ἡμπόρια στὸ τραγούδι μου νὰ βάλω
Τοῦ φιλοῦ καὶ τοῦ κορμιοῦ σου τὴ γλυκάδα!

ΣΤΑΛΜΕΝΟ ΣΤΟΝ ΠΟΙΗΤΗ Λ. ΜΑΒΙΛΗ*

Στὴ σιγαλιὰ ἡ ψυχὴ σου εἶναι φευγάτη,
Μόνῃ μισεῖς τὸ στόμα ποῦ γυνγίζει,
Ἄλλ' ὦ τοῦ ἀρχοντικοῦ σονέτου ἐργάτη,
Τῆς Πατρίδας ἡ ἀγάπη σὲ φλογίζει.

Σ' ἀλαβαστρένια γάστρα ὀλογεμάτη
Ἀπ' ἄγνῃ ντόπια γῆ μοσκομυρίζει
Καὶ τρέμει ἓνα λουλούδι ὀνείρου, κάτι
Ποῦ δύσκολα ὁ καθεὶς τὸ ξεχωρίζει.

Γάστρα εἶν' ὁ στίχος, καὶ λουλούδι ὁ νοῦς σου,
Μὰ τὴ γάστρα τὴ σύντριψ' ἓνα χέρι
Κ' ἡ γαλανὴ ὁμορφιὰ τοῦ λουλουδιοῦ σου

Τὸν καινὸ τῆς μπιρούτης ἡῖρε ταῖρι.
Στὴν Κρήτι, στὴν κορώννα τοῦ πελάγου,
Μάιννα τῆς ρίμας καὶ τοῦ Τουρκοφάγου.

1896

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(*) Σημ. τοῦ «Νουμᾶ». Τὸ ποίημα γράφτηκε ὡς ἀπόκριση στὸ χειρόγραφο σταλμένο σονέτο τοῦ Μαβίλη γιὰ τὴν Κρήτι πρὸς τὸν ποιητὴ, καὶ βρίσκεται δημοσιευμένο στὴν «Ἀσάλευτη Ζωή».

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ (*)

Εἰς τὸν συμπολεμιστὴν τοῦ Μαβίλη, γενναιότατον ταγματάρχην τοῦ σώματος τῶν Γαριβαλδινῶν κ. Χ. Γιοδάνην, χρεωστοῦμεν τὰ κατωτέρω δύο κειμήλια τοῦ ποιητοῦ. Εἶναι οἱ τελευταῖοι στίχοι του. Γραμμένοι μὲ μικρὰ-μικρὰ γράμματα ἐπάνω εἰς ἓνα ἐπισκεπτήριον τοῦ μακαρίτου ἥρωος ποιητοῦ παρεδόθησαν ὑπὸ τοῦ ἰδίου πρὸ τοῦ θανάτου του εἰς τὸν κ. Γιοδάνην. Καὶ τὰ δύο, ὥπως εἶποι οἱ στίχοι τοῦ Μαβίλη, θαύματα μουσικῆς καὶ αἰσθημάτων, γίνονται ἀκόμη πολυτιμότερα, διότι ἀποτελοῦν τὸ κύκνειον ᾄσμα τοῦ ποιητοῦ, ὃ ἐπειὶς ἐκοιμήθη διὰ παντὸς εἰς τὰ Ἑπειρωτικὰ χῶματα. Τὸ δεύτερον ἐκ τῶν δύο ποιημάτων, (**) χωρὶς τίτλον, ἐγράφη εἰς τὸ βουνὸν Δρίσκον, ὅπου καὶ ἐφονεύθη ὁ ποιητής. Ἰδοὺ καὶ τὰ δύο, ὥπως ἀκριδῶς ἔχουν:

ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

(Γραμμένο στὸ ἴδιο πλοῖο)

Σοῦ ἀρέσαν τὰ σονέτα μου κι' ἀγάλι
ἀγάλι ἐψυχοπόνεσες κ' ἐμένα,
καὶ χάρισές μου, ὁμορφομάτα, μ' ἓνα
φίλημα τὴν καρδιά σου τὴ μεγάλη.
Ποιὸς ἐρράγισε τ' ἄλικο ἀνθογιᾶλι
καὶ ἀντὶς αἶμα νερὰ θωρῶ χυμένα,
καὶ τὰ ἄνθια τῆς ἀγάπης μαυραμένα;
Εἶχε ὁ γυιλὸς τῆς γλύκας γυρογιᾶλι;

Καὶ τὸ ἄλλο:

«Μισοκρύβεται ἐν' ἄχαρο βιβλίον
σκονισμένο, παλιὸ στὸ ράφι,
τὸ ἐδιάβασες μιὰ μέρα σ' ἓνα πλοῖον
καὶ δὲν κυλοθυμᾶσαι οὔτε τί γράφει.
Μὰ μιὰ στάλα ζωῆς πιωμένη σῶχει
κι' ἀκόμα, δὲν τὸ παραρρίχνεις, ὅχι».

Ἐνα ὑπέροχο ἀρθρὸ τοῦ Σπύρου Ἀλιμπέρτη, γιὰ τὸ Μαβίλη, θὰ δημοσιευτεῖ στὸ ἄλλο φύλλο, γιὰτὶ μᾶς στάλθηκε ἀργά. Ὁ Ἀλιμπέρτης εἶτανε φίλος στενὸς τοῦ Μαβίλη.

(*) Σημ. τοῦ «Νουμᾶ». Ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Πατρίς» 8.12.912, σελ. 1.

(**) Ἐμεῖς θαρροῦμε, πὺς καὶ τὰ δύο κομμάτια εἶναι ἓνα σονέτο.